

Rapport

Datum: 1 juni 2005

Rapportnummer: 2005/158

Klacht

Verzoekster, werkzaam bij de brandweer te Utrecht, klaagt erover dat de directeur Haaglanden I van het regionale politiekorps Haaglanden zich bij brief van 9 april 2003 heeft beklaagd bij haar werkgever over haar gedrag als actievoerster, en daarbij informatie over dit gedrag heeft verstrekt.

Verzoekster is van mening dat de directeur hiermee oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van de in het eerste lid van artikel 30 van de Wet politieregisters gegeven uitzondering op de plicht tot geheimhouding van gegevens van derden.

Beoordeling

1. Verzoekster is werkzaam bij de brandweer in Utrecht. In haar vrije tijd voert zij vaak actie voor de vrede en het behoud van het milieu, onder meer in Den Haag.

2. Bij brief van 9 april 2003 heeft de directeur Haaglanden I van het regionale politiekorps Haaglanden zich bij de commandant van de brandweer te Utrecht beklaagd over verzoeksters gedrag als actievoerster. In het klaagschrift is onder meer het volgende opgenomen:

"Hierbij dien ik een klacht in tegen een van uw medewerksters mevrouw T. (verzoekster; N.o.) (...). Zowel in mijn functie van 'directeur Haaglanden I' (o.a. verantwoordelijk voor het centrum van de stad Den Haag) als in mijn functie van algemeen commandant bij grootschalig politieoptreden, word ik veelvuldig geconfronteerd met de gedragingen van uw medewerkster. Hoewel zij deze gedragingen niet in haar functie van brandweervrouw pleegt, is binnen het Korps Haaglanden alom bekend dat zij bij de brandweer werkt en wordt zij gezien als (mede-)ambtenaar, werkzaam in de publieke sector Openbare Orde en Veiligheid. Zij is in haar gesprekken met mijn collegae altijd open over het feit dat zij bij de brandweer werkt. In dit licht worden haar gedragingen beoordeeld. Ik meen dan ook gerechtigd te zijn u in uw functie van brandweercommandant aan te mogen spreken.

Mevrouw T. is een notoire actievoerster/demonstrante. Zij is geregeld (mede-)organisator van demonstraties c.q. participeert geregeld daarin. Daarbij zoekt zij voortdurend de grenzen van het toelaatbare op. Met grote regelmaat overschrijdt zij deze (juridische) grenzen hetgeen in de afgelopen jaren tot tientallen arrestaties heeft geleid. Frequent wordt tegen haar proces-verbaal opgemaakt hetgeen overigens ook al tot veroordelingen heeft geleid. Uit dien hoofde is zij bij menig collega bij naam en toenaam bekend als zijnde de demonstrerende brandweervrouw uit Utrecht. Veelal wordt een arrestatie en de afhandeling daarvan gevolgd door een door haar ingezette klachtprocedure tegen het vermeend onrechtmatige en buitenproportionele optreden van de politie. De afhandeling hiervan kost ongelofelijk veel tijd en legt een groot beslag op de beschikbare capaciteit van mijn personeel.

Op 19 maart 2003 was zij wederom betrokken bij een door haar georganiseerde demonstratie tegen de Amerikaanse Ambassade. Tijdens deze demonstratie is zij aangehouden voor overtreding van artikel 184 Sr. ('niet voldoen aan bevel of vordering'), gevolgd door overtreding van artikel 180 Sr. en 181 Sr. ('verzet en wederspanning tegen een ambtenaar die rechtens zijn functie uitoefent'). Daarbij heeft zij een van mijn medewerkers met een vuist in het gezicht geslagen.

Op 21 maart is zij twee keer aangehouden door medewerkers van mijn korps. Bij de eerste aanhouding probeerde zij de ambassade van Amerika te bestormen en mogelijk te bekladden met verf. Dit kon door mijn medewerkers voorkomen worden. Enige tijd na verhoor en heenzending werd zij weer bij voornoemde ambassade gesignaleerd. Voor het gebied rond de ambassade geldt een noodverordening. In het kader van deze verordening werd zij gecontroleerd. Opnieuw had zij verf bij zich. Tijdens de controle beet zij een van mijn medewerkers in de hand. Deze heeft zich onder doktersbehandeling moeten stellen en is, naar het zich laat aanzien beperkt inzetbaar voor de dienst. Zij is aangehouden ter zake zware mishandeling. Ik acht het onbetamelijk dat een brandweervrouw zich zodanig gedraagt dat daardoor voortdurend politieambtenaren in negatieve zin met haar gedragingen geconfronteerd worden. De relatie tussen politie en brandweer komt hierdoor op gespannen voet te staan terwijl, mijns inziens, deze diensten onvoorwaardelijk op wederzijdse steun en loyaliteit moeten kunnen vertrouwen. Mijns inziens mag van een medewerker van de brandweer verwacht worden dat deze zich integer gedraagt en zich houdt aan de regels die bij of krachtens de wet gesteld zijn. Per slot van rekening is zij in dienst van de overheid die deze regels dient te handhaven. Ik verzoek u dan ook uw medewerkster aan te spreken op haar niet integere gedrag."

3. Verzoekster klaagt erover dat de directeur Haaglanden I zich heeft beklaagd bij haar werkgever over haar gedrag als actievoerster, en daarbij informatie over dit gedrag heeft verstrekt.

Verzoekster is van mening dat de directeur hiermee oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van de in het eerste lid van artikel 30 van de Wet politieregisters (Wpolr.) gegeven uitzondering op de plicht tot geheimhouding van gegevens van derden.

4.1 De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder is van oordeel dat in dit geval geen sprake is geweest van enig onrechtmatig handelen noch van aantasting van de eer en goede naam van verzoekster. Hij heeft dit oordeel gebaseerd op artikel 30, eerste lid, van de Wpolr. en wel in het bijzonder het laatste gedeelte van de volzin dat luidt: 'dan wel de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens zijn verstrekt tot het ter kennis brengen noodzaakt (zie Achtergrond; onder 1.). In de administratie van het korps zijn vele gedragingen en acties van verzoekster vastgelegd. Ten behoeve van de bewuste brief is de keuze gemaakt voor het vermelden van een beperkt aantal van de bij het korps bekende gegevens. Deze zijn ten behoeve van de brief niet letterlijk overgenomen uit de registraties, doch deze zijn omschreven, aldus de korpsbeheerder.

Dat verzoekster wellicht sommige contacten met de politie anders heeft ervaren dan de betrokken verantwoordelijke politieambtenaren, acht de korpsbeheerder zeer aannemelijk. Het feit blijft voor hem echter dat verzoekster door de frequentie van haar acties en haar door de politie ervaren opstelling daarbij, regelmatig aanleiding heeft gegeven tot politie-inzet. Nu dit in het bijzonder is gebeurd in periodes, waarin extra alertheid van de politie werd vereist voor de handhaving van de openbare orde en de rechtsorde, heeft dit voor de politie tot niet aanvaardbare situaties geleid, aldus de korpsbeheerder.

4.2 In de reactie van de korpsbeheerder is ter bevestiging van zijn standpunt voorts verwezen naar de rapporten 1986, nr. 7 (bedoeld wordt: 85/264) en 2002/367 van de Nationale ombudsman, waarin het verstrekken door de politie van informatie van derden behoorlijk is geacht vanwege de noodzaak daartoe ter uitvoering van de politietaak.

In rapport 85/264 ging het om een concrete vrees van verstoring van de openbare orde in de gebouwen van de Raad van State, naar aanleiding van een vechtpartij waarbij verzoeker als medewerker van de Raad was betrokken (zie Achtergrond, onder 4).

In rapport 2002/367 betrof het een vrees van verstoring van de openbare orde op de markt, waar al enige tijd onenigheid was tussen verzoeker en een aantal marktkooplieden die tot spanningen op de markt had geleid (zie Achtergrond, onder 5).

5. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

Dit recht is onder meer vervat in artikel 30 van de Wpolr., waarin is opgenomen dat politieambtenaren, die krachtens deze wet de beschikking hebben gekregen over gegevens met betrekking tot een derde, zijn verplicht tot geheimhouding daarvan.

Een uitzondering op deze geheimhoudingsplicht kan worden gemaakt indien de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens uit het politieregister zijn verstrekt, tot het ter kennis brengen daarvan noodzaakt.

Voor het ter kennis brengen van deze gegevens moet op grond van de bestendige lijn in de onderzoeksrapporten van het College Bescherming Persoonsgegevens wel aan een aantal voorwaarden zijn voldaan (zie Achtergrond; onder 3.). Zo moet zijn voldaan aan de voorwaarde dat de verstrekking noodzakelijk is ter uitvoering van de politietaak, moet het gaan om een bijzonder geval, en zal de verstrekking moeten voldoen aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. In artikel 2 van de Politiewet wordt bepaald wat onder "politietaak" moet worden verstaan, namelijk het zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven (zie Achtergrond; onder 2.).

6. Gelet op de aard van de informatie in de brief van de directeur en het standpunt van de korpsbeheerder staat vast dat de door de directeur van Haaglanden I verstrekte gegevens

zijn ontleend aan politieregisters. Deze gegevens hadden slechts ter kennis mogen worden gebracht, indien de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens uit het politieregister zijn verstrekt, tot het ter kennis brengen daarvan hadden genoodzaakt. Om te beoordelen of hieraan is voldaan, moet allereerst worden gezien of aan de voorwaarde is voldaan dat de verstrekking noodzakelijk was ter uitvoering van de politietaak.

Gezien de strekking van de brief van 9 april 2003, namelijk dat het gedrag van verzoekster onbetamelijk wordt geacht, de relatie tussen de politie en de brandweer hierdoor op gespannen voet komt te staan, en dat de brandweercommandant wordt verzocht om zijn medewerkster aan te spreken op haar niet integere gedrag, kan niet worden gesteld dat het ter kennis brengen van de gegevens uit politieregisters noodzakelijk is geweest voor de uitvoering van de politietaak. Er was op dat moment immers geen sprake van een concrete (dreigende) belemmering in het handhaven van de rechtsorde of van een behoefte aan hulp. Een vergelijking met de oordelen in de rapporten 85/264 en 2002/367 van de Nationale ombudsman gaat dan ook mank.

Gezien de wijze waarop de brief is opgesteld, lijkt deze brief eerder te zijn bedoeld als klaagschrift over een werkneemster in dienst van de overheid.

Nu niet kan worden gesteld dat de uitvoering van de politietaak noodzaakte tot het verstrekken van de betreffende gegevens aan de werkgever, moet reeds om die reden worden geconcludeerd dat de directeur Haaglanden I met de verstrekking van de gegevens de op hem rustende geheimhoudingsplicht heeft doorbroken voor een doel dat de wet niet toestaat en aldus het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer heeft geschonden. Aan toetsing aan de andere voorwaarden voor het ter kennis brengen van gegevens uit het politieregister wordt verder niet meer toegekomen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de directeur Haaglanden I van het regionale politiekorps Haaglanden is gegrond, wegens schending van het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer.

Onderzoek

Op 5 september 2003 en 22 december 2003 ontving de Nationale ombudsman verzoekschriften van mevrouw T. te Utrecht, ingediend door de heer mr. E.Th. Hummels, advocaat en procureur te Zeist, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de directeur Haaglanden I de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. De directeur maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Den Haag over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag te wijzigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekster is werkzaam bij de brandweer in Utrecht. In haar vrije tijd voert zij vaak actie voor de vrede en het behoud van het milieu.

2. Bij brief van 9 april 2003 beklagde de directeur Haaglanden I van het regionale politiekorps Haaglanden zich bij de commandant van de brandweer te Utrecht over verzoeksters gedrag als actievoerster. Het klaagschrift hield onder meer het volgende in:

"Hierbij dien ik een klacht in tegen een van uw medewerksters mevrouw T. (verzoekster; N.o.) (...). Zowel in mijn functie van 'directeur Haaglanden I' (o.a. verantwoordelijk voor het centrum van de stad Den Haag) als in mijn functie van algemeen commandant bij grootschalig politieoptreden, word ik veelvuldig geconfronteerd met de gedragingen van uw medewerkster. Hoewel zij deze gedragingen niet in haar functie van brandweervrouw pleegt, is binnen het Korps Haaglanden alom bekend dat zij bij de brandweer werkt en wordt zij gezien als (mede-)ambtenaar, werkzaam in de publieke sector Openbare Orde en Veiligheid. Zij is in haar gesprekken met mijn collegae altijd open over het feit dat zij bij de brandweer werkt. In dit licht worden haar gedragingen beoordeeld. Ik meen dan ook

gerechtigd te zijn u in uw functie van brandweercommandant aan te mogen spreken.

Mevrouw T. is een notoire actievoerster/demonstrante. Zij is geregeld (mede-)organisator van demonstraties c.q. participeert geregeld daarin. Daarbij zoekt zij voortdurend de grenzen van het toelaatbare op. Met grote regelmaat overschrijdt zij deze (juridische) grenzen hetgeen in de afgelopen jaren tot tientallen arrestaties heeft geleid. Frequent wordt tegen haar proces-verbaal opgemaakt hetgeen overigens ook al tot veroordelingen heeft geleid. Uit dien hoofde is zij bij menig collega bij naam en toenaam bekend als zijnde de demonstrerende brandweervrouw uit Utrecht. Veelal wordt een arrestatie en de afhandeling daarvan gevolgd door een door haar ingezette klachtprocedure tegen het vermeend onrechtmatige en buitenproportionele optreden van de politie. De afhandeling hiervan kost ongelofelijk veel tijd en legt een groot beslag op de beschikbare capaciteit van mijn personeel.

Op 19 maart 2003 was zij wederom betrokken bij een door haar georganiseerde demonstratie tegen de Amerikaanse Ambassade. Tijdens deze demonstratie is zij aangehouden voor overtreding van artikel 184 Sr. ('niet voldoen aan bevel of vordering'), gevolgd door overtreding van artikel 180 Sr. en 181 Sr. ('verzet en wederspanningheid tegen een ambtenaar die rechtens zijn functie uitoefent'). Daarbij heeft zij een van mijn medewerkers met een vuist in het gezicht geslagen.

Op 21 maart is zij twee keer aangehouden door medewerkers van mijn korps. Bij de eerste aanhouding probeerde zij de ambassade van Amerika te bestormen en mogelijk te bekladden met verf. Dit kon door mijn medewerkers voorkomen worden. Enige tijd na verhoor en heenzending werd zij weer bij voornoemde ambassade gesignaleerd. Voor het gebied rond de ambassade geldt een noodverordening. In het kader van deze verordening werd zij gecontroleerd. Opnieuw had zij verf bij zich. Tijdens de controle beet zij een van mijn medewerkers in de hand. Deze heeft zich onder doktersbehandeling moeten stellen en is, naar het zich laat aanzien beperkt inzetbaar voor de dienst. Zij is aangehouden ter zake zware mishandeling. Ik acht het onbetamelijk dat een brandweervrouw zich zodanig gedraagt dat daardoor voortdurend politieambtenaren in negatieve zin met haar gedragingen geconfronteerd worden. De relatie tussen politie en brandweer komt hierdoor op gespannen voet te staan terwijl, mijns inziens, deze diensten onvoorwaardelijk op wederzijdse steun en loyaliteit moeten kunnen vertrouwen. Mijns inziens mag van een medewerker van de brandweer verwacht worden dat deze zich integer gedraagt en zich houdt aan de regels die bij of krachtens de wet gesteld zijn. Per slot van rekening is zij in dienst van de overheid die deze regels dient te handhaven. Ik verzoek u dan ook uw medewerkster aan te spreken op haar niet integere gedrag."

3.1 De advocaat van verzoekster diende namens verzoekster bij brief van 20 april 2003 de volgende klacht in bij de korpschef van het regionale politiekorps Haaglanden:

"B. (directeur Haaglanden I; N.o.) heeft op basis van onwaarheden de goede naam van cliënte aangetast in het schrijven van d.d. 9 april 2003 naar cliëntes werkgever (zogenaamd `vertrouwelijk'), van welke brief hierbij afschrift wordt overgelegd."

3.2 Bij zijn klachtbrief voegde de advocaat van verzoekster een commentaar van 15 april 2003 van verzoekster op de brief van de directeur Haaglanden I van 9 april 2003. In dit commentaar is onder meer het volgende opgenomen:

"B. beschrijft in de eerste alinea wie hij is en legt hij een link tussen mij en mijn werk. Hij beschrijft dat hij in zijn functie als alg. commandant Grootchalig Optreden veelvuldig wordt geconfronteerd met mijn gedragingen. De afdeling Grootchalig en Bijzonder Politieoptreden is in Den Haag dé afdeling die gaat over demonstraties e.d. Zodra er een demonstratie plaats vindt, is dit de afdeling bij wie je de melding maakt van de demonstratie.

(...)

Op 1 maart 2003 vond er een demonstratie plaats tegen o.a politierepressie en werden de veiligheidsthema's van de politieke partijen ter discussie gesteld. De demonstratie vond bewust plaats in Den Haag, omdat juist in deze stad de vrijheid van meningsuiting nogal vaak op de proef wordt gesteld. Mede door het hierboven omschreven feit. Ik ben één van de mensen geweest die gesprekken heeft gevoerd met de politie (afd. Grootchalig Optreden). Onze insteek was juist om een vreedzame demonstratie te houden en de politie te laten zien dat veel demonstraties juist uit de hand lopen door een overmatige aanwezigheid van politie, en hoopte dat ze ons eindelijk een keer de kans zouden geven te laten zien dat een demonstratie juist vreedzaam verloopt als er niet te veel politie aanwezig is. Onder druk van een mogelijk kort geding als de demonstratie zou worden verboden, zijn ze aan ons verzoek tegemoet gekomen en is de politie-inzet laag en deëscalerend geweest. Wij hadden in de gesprekken al openheid gegeven over alles wat er in de demonstratie zou gebeuren. Het eindresultaat is dat de demonstratie heel netjes is verlopen op 1 heel klein incidentje na. Dit blijkt ook uit de rapporten van de politie zelf. De organisatie viel niets te verwijten. Ook het contact met de daar aanwezige politiecommandanten is goed verlopen. Beide partijen waren ervan overtuigd dat dit goed was verlopen. Ondanks deze feiten lijkt er een wantrouwen te zijn ontstaan (bij de afdeling Grootchalig Optreden) tegen ons als organisatie en tegen mij in het bijzonder. Dit bleek onder andere uit de melding die bij mij binnen kwam van studenten die een demonstratie wilden organiseren en daarover gesprekken voerden met de bewuste afdeling. In één van de gesprekken werd door de politie verwezen naar de 1 maart demo, en hoe ze uitgerekend met die demo het vertrouwen zijn verloren in de organisatie, omdat de organisatie van 1 maart zich niet aan gemaakte afspraken zou hebben gehouden. Terwijl er nota bene rapporten van de politie zelf zijn die het tegendeel bewijzen! En nu klaagt het hoofd van afd. Grootchalig Optreden over mij als persoon, terwijl ik juist probeer een dialoog te houden met de politie en daarmee geweldsescalaties probeer te voorkomen.

Dat ik daarmee in het oog val, is onontkoombaar. Dat zij nu mij als erg slecht en vervelend iemand proberen af te schilderen, vind ik een zeer kwalijke zaak.

Over de link die B. legt tussen mij en de brandweer zegt hij o.a het volgende: 'zij is in gesprekken met mijn collegae altijd open over het feit dat zij bij de brandweer werkt.' Nu klopt dit gedeeltelijk al is enige nuancering wel op zijn plaats. Het is niet zo dat ik zomaar aan alles en iedereen vertel wat ik voor werk doe. In tegendeel, ik ben er zelfs erg terughoudend over. Meestal vertel ik dat ik daar verder niet op in wens te gaan (zeker tijdens een officieel verhoor) of ik maak ze duidelijk dat ik wel een baan heb, maar dat gescheiden houdt van mijn privé.

(...)

In deze alinea beschrijft B. hoe ik bij hen bekend sta. Het klopt dat ik bij veel protesten (waarvan er nou eenmaal veel in Den Haag plaatsvinden, gezien de politiek die daar ook zit) aanwezig ben. En soms organiseer ik ook wel eens wat. Hierbij wil ik graag benadrukken dat deze protesten altijd vreedzaam zijn. Sterker nog, meestal probeer ik eventuele escalaties te voorkomen. Dat mensen soms zo in een hoek gedrukt worden waarbij een mechanisme van zelfverdediging de overhand kan krijgen en er toch met (vaak onbedoeld) geweld gereageerd wordt, heb ik helaas aan den lijve moeten ondervinden. Daar ga ik later verder op in. Als ik dit bij anderen zie gebeuren ben ik meestal degene die probeert te bemiddelen en de gemoederen te kalmeren.

Als inwoner van deze aardbol is het mijn goed recht om op te komen voor het behoud van die aarde en voor de belangen van de minder bedeelden. Ik vind dat mensen respect moeten tonen naar al het andere wat leeft, en dat probeer ik zo veel mogelijk uit te dragen. Dit uit zich ook in vreedzame, doch soms indringende, protesten.

B. beschrijft hierbij dat ik voortdurend de grenzen van het toelaatbare opzoek. Ik vind het erg jammer dat hij de zaken zo eenzijdig en onvolledig weergeeft. Als hij de zaken zo beschrijft kan ik er op reageren door te stellen dat ook de politie eveneens voortdurend de grenzen van het toelaatbare opzoekt en deze met grote regelmaat overschrijdt. En daarbij ook de juridische grenzen overschrijdt. Dit blijkt uit de vele klachten die gegrond zijn verklaard en de vele vrijspraken die volgden uit strafrechtelijke onderzoeken. Als actievoerders altijd alleen maar de bevelen van de politie zouden opvolgen, dan zouden daarmee fundamentele mensenrechten afgebroken worden. Rechten die juist zijn verworven door mensen die zich niet laten weg intimideren en procedures blijven aanvechten. Het is wel heel erg vreemd dat juist dit mij nu wordt aangerekend. Dit uit zich nog het meest in de laatste vier regels van deze alinea, waar het gaat over het indienen van klachten tegen buitenproportioneel politieoptreden. Het is werkelijk bizar dat B. het argument gebruikt dat deze klachten een groot beslag leggen op de beschikbare capaciteit van zijn personeel. Hij laat daarbij wel achterwege dat de meeste klachten, die overigens lang niet altijd door mij worden ingediend maar ook door vele andere mensen en

organisaties, gewoon gegrond worden verklaard. Dus dat er wel degelijk sprake was van buitenproportioneel politieoptreden. Zijn opmerking hierover laat al zien hoe de politie dus omgaat met tegen hen ingediende klachten. Terwijl dit zo'n beetje de enige gangbare mogelijkheid is voor mensen om iets te doen als ze onheus zijn bejegend door politieambtenaren. Over integriteit gesproken. Verder wordt in de alinea genoemd dat ik tientallen keren ben aangehouden, waarbij frequent proces-verbaal wordt opgemaakt hetgeen ook overigens al tot veroordelingen heeft geleid. De wijze waarop deze zinnen worden geformuleerd kan men een indruk geven alsof ik meestal op de arrestaties ook vervolgd en veroordeeld wordt. Dit is nou net niet het geval. Dat ik vaak word opgepakt in Den Haag dat klopt, maar dat die aanhoudingen dan ook altijd gerechtvaardigd zijn klopt vaak juist niet. Dit is zelfs uit de brief van B. op te maken, doordat hij zelf stelt dat van de tientallen arrestaties frequent Proces Verbaal is opgemaakt. Blijkbaar dus niet altijd. Indien iemand wordt aangehouden en er geen PV wordt opgemaakt is een aanhouding al erg dubieus.

Vaak komt een zaak (zeker als het gaat om de Amerikaanse ambassade) niet eens voor de rechter, en als het wel voor de rechter komt, leidt dit meestal tot een vrijspraak of seponering. En als een zaak dan toch tot een veroordeling leidt, dan gaat het vaak om uitspraken als schuldig zonder oplegging van straf, of een voorwaardelijke boete.

Dat ik bij veel politiemensen bekend sta als demonstrerende brandweervrouw, hoeft helemaal niet te leiden tot problemen. Daarbij verwijs ik graag naar de Utrechtse situatie, waarbij agenten mij simpelweg ook als brandweervrouw tegenkomen (en ook als actievoerder). En mij daarbij ook aan het werk zien. Dit heeft op de werkvloer (in de uitrukdienst) nog nooit geleid tot problemen. In tegendeel. Soms was het zelfs wel makkelijk als je elkaar kende. Dat er ook in Utrecht politiemensen zijn die persoonlijk problemen hebben met mijn combinatie van brandweervrouw en activist doet niks af aan de samenwerking (wanneer dat nodig is) en aan de integriteit van de brandweer."

4. De korpschef reageerde bij brief van 12 augustus 2003 onder meer als volgt op de klacht van verzoekster:

"Alvorens de door u gewraakte brief is verzonden, heeft er een toetsing plaatsgevonden van/aan:

- de formele mogelijkheid van verzending van een brief met die inhoud;
- de inhoud en wijze van formulering van de in de brief vermelde feiten en omstandigheden;
- het juridische kader van de privacywetgeving;
- uitspraken van de Nationale Ombudsman in vergelijkbare aangelegenheden.

Daarbij is vastgesteld en ook thans stel ik aan de hand van het ingestelde onderzoek vast, dat er in dit geval geen sprake is geweest van enig onrechtmatig handelen noch van aantasting van de eer en goede naam van mevr. T.

Hierbij baseer ik mij op de volgende feiten.

De Wet Politierregisters kent een gesloten verstrekkingenregiem. Dat betekent dat informatie, die uit hoofde van haar politietaak wordt verwerkt en voorhanden is binnen het politiekorps, slechts aan met name in de Wet- en het Besluit politierregisters genoemde personen en instanties kan worden verstrekt. Daarnaast zijn er echter enkele niet in de wet en het besluit genoemde personen en instanties aan wie toch legitieme verstrekkingen kunnen plaatsvinden. Bij dergelijke verstrekkingen is er dus geen sprake van schending van de geheimhoudingsplicht.

De hiervoor bedoelde verstrekkingen vloeien voort uit artikel 30, lid 1 van de Wet Politierregisters en wel in het bijzonder het laatste gedeelte van de volzin dat luidt: 'dan wel de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens zijn verstrekt tot het ter kennis brengen noodzaakt.'

In de administratie van het korps zijn vele gedragingen en acties van mevr. T. vastgelegd. Ten behoeve van de bewuste brief is de keuze gemaakt voor het vermelden van een beperkt aantal van de bij het korps bekende gegevens. Deze zijn ten behoeve van de brief niet letterlijk overgenomen uit de registraties, doch deze zijn omschreven. Dat uw cliënte wellicht sommige contacten met de politie anders heeft ervaren dan de betrokken verantwoordelijke politieambtenaren acht ik zeer aannemelijk. Het feit blijft echter dat zij door de frequentie van haar acties en haar door de politie ervaren opstelling daarbij regelmatig aanleiding heeft gegeven tot politie-inzet. In het bijzonder in periodes, waarin extra alertheid van de politie wordt vereist voor de handhaving van de openbare orde en de rechtsorde leidt dit tot voor de politie niet aanvaardbare situaties.

Ook is mij gebleken, dat mevr. T. meerdere malen zelf via de media naar buiten is getreden, waarbij zij zich bekendmaakte als actievoerende brandweervrouw. Hiervan hebben diverse medewerkers van mijn korps kennisgenomen via de media en derhalve mag worden aangenomen, dat ook haar werkgever daarvan op zijn minst heeft kunnen kennismaken. Met andere woorden: mevr. T. is zelf, voordat de bewuste brief werd geschreven, via de media naar buiten getreden als actievoerster en medewerkster van de brandweer.

Op grond van het vorenstaande kom ik dan ook tot de conclusie dat het verstrekken van de informatie aan de werkgever van uw cliënte rechtens heeft plaatsgevonden en dat daardoor haar eer en goede naam niet zijn aangetast. Ik acht Uw klacht dan ook ongegrond."

B. Standpunt verzoekster

1. Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder Klacht.
2. De advocaat van verzoekster deelde in het verzoekschrift van 3 september 2003 nog onder meer het volgende aan de Nationale ombudsman mee:

"Art. 30 lid 1 Wet politieregisters biedt geen ruimte aan het verstrekken van dit soort informatie. Hier is sprake van óf machtsmisbruik óf gebruik van een bevoegdheid voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven. Zogenaamd uit een soort 'bezorgdheid' wordt de werkgever van cliënte iets meegedeeld waarvan dan te verwachten is dat cliënte daarover moeilijkheden krijgt met de werkgever. Art. 30 lid 1 van genoemde wet is geen vrijbrief om iemand ten onrechte te benadelen, om te proberen tot een beroepsverbod te komen. Ik verwijs naar het bijgevoegde uitvoerige commentaar van cliënte d.d. 15 april 2003.

In de afdoening van deze klacht miskent de politie haar taak. Iemand die gebruik wil maken van de haar toekomende democratische rechten heeft recht op steun in plaats van tegenwerking door de politie."

C. Standpunt korpsbeheerder

1. Bij brief van 23 november 2004 liet de korpsbeheerder weten dat hij zich aansloot bij het oordeel van de korpschef van 12 augustus 2003.
2. Bij zijn brief voegde de korpsbeheerder onder meer een door de politieambtenaren C. en D. opgemaakt rapport van 26 juni 2003. In dit rapport staat onder meer het volgende vermeld:

"1. Aanleiding

(...)

Ik, D., verklaar dat ik mij op woensdag 14 mei 2003 omstreeks 12.15 uur bevond op mijn bureau. Op dat tijdstip werd ik gebeld door de commissaris van politie B. B. deelde mij mede dat hij namens het regionaal politiekorps Haaglanden een brief had opgesteld, gericht aan de brandweercommandant van het brandweerkorps Utrecht. In deze brief werd door B. melding gemaakt dat een medewerker van het Utrechtse brandweerkorps zich met enige regelmaat schuldig maakt aan verstoringen van de openbare orde en andere hieruit voortvloeiende strafbare feiten.

B. verzocht mij deze brief te toetsen aan onder meer de vigerende privacy wet- en regelgeving.

Vervolgens is de brief door mij getoetst aan artikel 30 van de Wet politieregisters. Getoetst werd de noodzakelijkheid van verstrekking (politietaak) en of de verstrekking voldeed aan het proportionaliteits- en subsidiariteitsbeginsel.

Na toetsing is de brief aangepast en op 14 mei 2003 door B. ondertekend en verzonden naar bovenvermelde brandweercommandant.

2. Feiten en omstandigheden

In de brief van (...) de heer B. is kort gezegd opgenomen dat;

1. mw. T. (...), bekend is als brandweervrouw en medeambtenaar, werkzaam in de publieke sector Openbare Orde en Veiligheid;

2. zij een notoire actievoerster/demonstrant is;

3. zij daarbij de grenzen van het toelaatbare opzoekt;

4. zij met grote regelmaat deze grenzen overschrijdt;

5. frequent tegen haar verschillende processen-verbaal zijn opgemaakt, welke tot veroordelingen hebben geleid;

(...)

6. zij na een arrestatie en de afhandeling daarvan met regelmaat klaagt over het vermeend onrechtmatige en buitenproportionele optreden van de politie;

7. zij op 19 maart 2003 te Den Haag tijdens een demonstratie bij de Amerikaanse ambassade, is aangehouden ter zake van overtreding van artikel 184, lid 1, artikel 180 en 181 van het Wetboek van Strafrecht;

(...)

8. zij op 21 maart 2003 te Den Haag tweemaal is aangehouden ter zake van artikel 300 c.q. 302 jo. artikel 45 van het Wetboek van Strafrecht, alsmede een overtreding van de toen en daar geldende noodverordening;

(...)

3. Juridisch kader

Het korps Haaglanden maakt bij de uitvoering van de politietaak gebruik van informatie, die is vastgelegd in systemen, waarop de Wet Politieregisters van toepassing is.

De Wet politieregisters kenmerkt zich door een gesloten verstrekkingregime.

Dit betekent concreet dat de informatie die binnen het korps Haaglanden uit hoofde van haar politietaak wordt verwerkt en voorhanden is, slechts aan met name in de Wet- en het Besluit politieregisters genoemde personen en instanties kan worden verstrekt.

Er zijn echter, naast de al genoemde personen en instanties waaraan kan worden verstrekt, enkele niet in de wet genoemde personen en instanties aan wie toch legitieme verstrekkingen kunnen plaatsvinden. Er is hier dus geen sprake van schending van de geheimhoudingsplicht.

Bovengenoemde verstrekkingen vloeien voort uit artikel 30, lid 1 van de Wet politieregisters. Dit artikel vormt het sluitstuk op het gesloten verstrekkingenregime.

Het artikel luidt:

Lid 1:

'Een ieder die krachtens deze wet de beschikking krijgt over gegevens met betrekking tot een derde, is verplicht tot geheimhouding daarvan, *behoudens voor zover een bij of krachtens deze wet gegeven voorschrift mededeling toelaat, dan wel de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens zijn verstrekt tot het ter kennis brengen daarvan noodzaakt.*'

Lid 2:

Artikel 272, lid 2 van het Wetboek van Strafrecht is niet van toepassing'.

Kortom, op grond van dit artikel heeft een ieder dus de plicht tot geheimhouding. Een schending van die plicht is strafbaar gesteld in artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht, tenzij de uitzondering op de geheimhoudingsplicht van toepassing is.

Volgens vaste jurisprudentie van de Registratiekamer (thans College Bescherming Persoonsgegevens), dient aan een verstrekking conform artikel 30, lid 1 Wet politieregisters aan een drietal voorwaarden te worden voldaan, te weten de verstrekking:

- moet (primair) dienen ter uitvoering van de politietaak;
- betreft enkel verstrekking in (...) bijzondere gevallen;
- moet voldoen aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Overige jurisprudentie ten aanzien van artikel 30 Wet politieregisters, van het bureau Nationale ombudsman:

- 29 oktober 1985, Nationale ombudsman 1986, nr.7. (spontaan inlichten werkgever.)

'De klager werkzaam bij de Raad van State raakt betrokken bij een vechtpartij'. De politie licht daarop het hoofd van de veiligheidsdienst van de Raad van State in, onder vermelding van de persoonlijke gegevens van klager en de achtergronden van het geval. Klager acht dit onjuist.

Ombudsman: Voor het nemen van maatregelen ter voorkoming van verstoring van de openbare orde, het doel waarvoor de kopie (mutatie formulier politie) verstrekt was, werd het terecht geacht dat de politie het hoofd van de beveiligingsdienst van de Raad van State van het een en ander op de hoogte heeft gebracht.

Alleen de wijze waarop dit is geschied is onjuist geweest, omdat het een ongeschoond mutatieformulier betrof.

(...)

- 3 december 2002, Ombudsman nr.2002/367. (zaak H. te Wassenaar)

'De klager stelt dat het korps Haaglanden zijn privacy heeft geschonden door over hem, in het politieregister Genesys, opgenomen informatie door te geven aan een ambtenaar van de gemeente Den Haag.

Ombudsman: Uit vaste jurisprudentie van het College Bescherming Persoonsgegevens blijkt dat aan de toepassing van artikel 30, eerste lid van de Wpolr. als zelfstandige basis voor verstrekking van gegevens uit een Politieregister voorwaarden moeten worden gesteld. Een dergelijke verstrekking moet primair de uitvoering van de politietaak tot doel hebben en het moet gaan om een bijzonder geval, artikel 2 Politiewet bepaalt wat onder een politietaak moet worden verstaan, namelijk de openbare orde en de justitiële taken van de politie, alsmede de hulpverleningstaken.

Bij de beoordeling of verstrekking van persoonsgegevens aan een andere instantie dan persoon, dan de wet toelaat is geoorloofd, moet allereerst worden nagegaan of de uitvoering van de politietaak, als bedoeld in artikel 2 van de Politiewet, het ter kennis brengen van dergelijke gegevens aan die ander instantie of persoon noodzakelijk maakt. Ten slotte moet de verstrekking niet een grotere inbreuk op het recht van privacy meebrengen dan door de omstandigheden wordt gerechtvaardigd en moet de informatie op geen andere wijze te verkrijgen zijn.

De ombudsman stelt concreet dat de verstrekking van de persoonsgegevens op grond van artikel 30 Wpolr. mochten worden verstrekt, omdat het noodzakelijk was voor de uitoefening van de politietaak: de handhaving van de openbare orde. (...).

4. Toetsing van de feiten en omstandigheden aan het juridisch kader

In de brief van (...) de heer B. zijn de eerder omschreven feiten opgenomen:

1. mw. T. (...), bekend is als brandweervrouw en medeambtenaar, werkzaam in de publieke sector Openbare Orde en Veiligheid;
2. zij een notoire actievoerster/demonstrant is;
3. zij daarbij de grenzen van het toelaatbare opzoekt;
4. zij met grote regelmaat deze grenzen overschrijdt;
5. frequent tegen haar verschillende processen-verbaal zijn opgemaakt, welke tot veroordelingen hebben geleid;
6. zij na een arrestatie en de afhandeling daarvan met regelmaat klaagt over het vermeend onrechtmatige en buitenproportionele optreden van de politie;
7. zij op 19 maart 2003 te Den Haag tijdens een demonstratie bij de Amerikaanse ambassade, is aangehouden ter zake van overtreding van artikel 184, lid 1, artikel 180 en 181 van het Wetboek van Strafrecht;
8. zij op 21 maart 2003 te Den Haag tweemaal is aangehouden ter zake van artikel 300 c.q. 302 jo. artikel 45 van het Wetboek van Strafrecht, alsmede een overtreding van de toen en daar geldende noodverordening;

Worden door de bovenstaande onder 1 tot en met 8 genoemde feiten, de bestanddelen van respectievelijk artikel 262, 266 en/of artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht, vervuld?

1. Artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht de schending van de geheimhoudingsplicht;
2. Artikel 262 (door onwaarheden) en artikel 266 van het Wetboek van Strafrecht gaan, de aantasting van de eer en goede naam;

Ad.1.:

In casu is door dhr. B., op grond van artikel 30, lid 1 van de Wet politieregisters informatie verstrekt aan de commandant van de Brandweer. Hierbij is lid 1 van genoemd artikel, laatste volzin toegepast;

'de uitvoering van de politietaak (in casu de handhaving van de openbare orde en/of de rechtsorde) met het oog waarop de gegevens zijn verstrekt tot het ter kennis brengen van die informatie noodzaakte'

Er is hier sprake van een incidentele verstrekking, waarbij op geen andere wijze informatie ter kennis van de brandweercommandant kon worden gebracht.

(...) De informatie uit deze mutaties is in meer algemene bewoordingen opgenomen in het schrijven van B.

Verder wordt deze verstrekking gelegitimeerd door respectievelijk de uitspraken van het bureau Nationale ombudsman en impliciet het College Bescherming Persoonsgegevens:

- 29 oktober 1985, Ombudsman 1986, nr. 7 (spontaan inlichten werkgever)
- 3 december 2002, Ombudsman nr.2002/367 (zaak H. te Wassenaar);

De feiten van de laatste uitspraak komen in grote lijn overeen met de feiten in de onderhavige zaak, met dien verstande dat in casu geen gebruik is gemaakt van ongeschoonde mutatieformulieren, doch zelfs van 'geschoonde informatie'.

Ad.2.:

Tot slot moet worden overwogen of door deze, legitieme verstrekking op grond van de Wet politieregisters, kort gezegd, de eer en goede naam van de aangeefster kan worden aangetast.

Het gaat te ver om hier een wetenschappelijke beschouwing op te nemen.

Echter ons inziens worden de bestanddelen van de artikelen 262 en/of 266 van het Wetboek van Strafrecht niet vervuld, omdat door die legitieme verstrekking de noodzakelijke materiele wederrechtelijkheid bij die artikelen is komen te vervallen.

Voorts kan met betrekking tot artikel 262 van het Wetboek van Strafrecht worden opgemerkt dat er onder meer sprake moet zijn van 'feiten in strijd met de waarheid'. De onderhavige feiten van deze zaak berusten echter wel op waarheid.

5. Conclusie

Uiteraard is de uiteindelijke beslissing voorbehouden aan het Openbaar Ministerie. Ons inziens is echter in casu geen sprake van een strafbare gedraging in de zin van artikel 262, 266, noch artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht."

3. De korpsbeheerder voegde bij zijn brief ook een door politieambtenaar H. opgemaakt rapport van 12 augustus 2003. In dit rapport is onder meer het volgende opgenomen:

"Op maandag 11 augustus 2003 hoorde ik de commissaris van politie B., Directeur Haaglanden I, die mij, nadat ik hem kennis had laten nemen van de mij ter beschikking staande documenten, als volgt verklaarde:

'Mij is bekend dat door of namens mevr. T. een klacht in het kader van de korpsklachtenregeling en een strafrechtelijke klacht tegen mij zijn ingediend, voortvloeiend

uit een door mij opgestelde en aan de commandant van de Brandweer van Utrecht, zijnde de werkgever van mevr. T., gezonden brief. Ook ben ik er van op de hoogte, dat de strafrechtelijke klacht inmiddels is afgedaan door de waarnemend hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket te Den Haag. Het oordeel van de waarnemend hoofdofficier van justitie is mij eveneens bekend en luidt, dat er geen sprake is van een door mij gepleegd strafbaar feit en dat de informatieverstrekking door mij rechtmatig is geweest.

Als directeur Haaglanden I ben ik verantwoordelijk voor de politiematregelen en het politieoptreden in onder andere het centrum van Den Haag. Zoals bekend is dit het gebied waar met een zeer hoge frequentie acties en demonstraties plaatsvinden. Bij veel van die acties en demonstraties treed ik op als algemeen commandant. Ook bij acties waar ik niet direct als algemeen commandant behoef op te treden word ik veelal vooraf, maar zeker ook achteraf geïnformeerd door de chef van het bureau Jan Hendrikstraat (binnenstad). Vanuit die verantwoordelijkheid en de mij door de bedoelde bureauchef verstrekte informatie was ik op de hoogte van het feit, dat mevr. T. als fervent actievoerster veelvuldig in contact komt met politiepersoneel en dat zij regelmatig in haar gedragingen en in haar contacten met de politie zoekt naar de grenzen van het toelaatbare. Ook was mij bekend dat betrokkene diverse malen is aangehouden en dat een aantal malen proces-verbaal tegen haar is opgemaakt.

Tevens had ik zowel vernomen als ook zelf kennisgenomen van het feit, dat betrokkene in een aantal bladen en tijdschriften zich kenbaar maakt als actievoerende brandweervrouw.

Ergens eind maart, begin april 2003 wendde de chef van het bureau Jan Hendrikstraat zich tot mij vanwege de vele bemoeienissen die het personeel van zijn bureau had met mevrouw T. Hij was van oordeel dat het optreden en gedrag van betrokkene zodanig was, dat een poging ondernomen diende te worden om daar paal en perk aan te stellen. Tevens was hij van oordeel, dat van iemand die zelf ook in overheidsdienst werkzaam is, zonder dat zulks de rechten van zo iemand aantast, toch een meer weloverwogen en aangepast gedrag verwacht mag worden bij gevoerde en nog te voeren acties.

Om dit te bewerkstelligen was bedoelde bureauchef van oordeel, dat een brief aan de commandant van de brandweer van Utrecht, zijnde de werkgever van betrokkene op zijn plaats was. Hiertoe had hij inmiddels een conceptbrief opgesteld, die hij mij ter beschikking stelde.

Mij was bekend dat deze bureauchef zelf meerdere malen van doen had gehad met mevr. T. en dat hij bij gelegenheid van een aanhouding van betrokkene door haar was geslagen. Van dit laatste werd overigens geen proces-verbaal opgemaakt.

Ik deelde met de bureauchef de mening dat er getracht moest worden paal en perk te stellen aan het onaangepaste gedrag van mevr. T. en dat een brief aan de werkgever daar

een aanzet voor kon zijn. Ik was echter van oordeel, dat dit geen brief van zijn hand diende te zijn als direct betrokken bureauchef, doch dat ikzelf daarvoor het initiatief diende te nemen. De reden voor dit standpunt is gelegen in het feit, dat ik van oordeel was en ben, dat een dergelijk initiatief op zo objectief mogelijke gronden dient te berusten en dat er zoveel mogelijk distantie betracht dient te worden.

Derhalve heb ik zelf een brief opgesteld, waarbij ik een beperkte en sterk ingekorte keuze heb gemaakt uit de door het korps vastgelegde gegevens rond de door mevr. T. gevoerde acties, haar gedrag daarbij en de eventueel opgemaakte processen-verbaal. Hierbij heb ik geen gebruik gemaakt van de teksten uit mutaties en andere vastleggingen, doch heb ik een en ander zelf geformuleerd.

Aangezien ik mij terdege bewust ben van het belang van privacybescherming, heb ik de door mij in dit verband opgestelde conceptbrief in handen gesteld van het bureau Integriteit en Security van het korps met het verzoek de conceptbrief te bezien, de inhoud te toetsen aan de privacywetgeving en mij daaromtrent nader te adviseren. Na korte tijd werd ik door het bureau Integriteit en Security erover geïnformeerd dat met een beperkt aantal kleine tekstuele aanpassingen deze brief kon worden verzonden. Mij werd medegedeeld, dat de inhoud van de brief en de verzending ervan aan derden was afgezet tegen de geldende privacywetgeving en uitspraken van de Nationale ombudsman.

Alvorens ik de bewuste brief heb verzonden, heb ik deze voor advies en kennisneming van de inhoud besproken met de toenmalige korpschef, die zich kon vinden in mijn aanpak van deze kwestie."

D. Reactie verzoekster

Bij brief van 4 januari 2005 reageerde verzoekster onder meer als volgt:

"Wat mij opvalt bij het indienen van klachten is dat de procedures zo tergend lang duren dat je bijna niet meer in de gaten hebt dat de aard van de klacht begint te veranderen. Daarvoor deze reactie om duidelijk te maken dat ik grofweg klaag over twee aspecten inzake de brief van B. naar mijn werkgever. Eén is dat ik klaag over het feit dat B. de brief heeft geschreven, terwijl daar mijns inziens totaal geen noodzaak voor was. En als tweede (wat ondergesneeuwd is geraakt) klaag ik over de inhoud van de brief, welke ronduit stigmatiserend is. De brief staat vol leugens en verdraaiingen van de feiten. De onderbouwing hiervan staat in mijn brief van 15 april 2003 (reactie op brief B.) welke gericht was aan mijn werkgever en welke reeds (in een eerder stadium) aan de stukken over deze klacht gevoegd is.

Met andere woorden, mocht de Nationale ombudsman tot de conclusie komen dat het toch terecht was dat B. de brief had gestuurd aan mijn werkgever, dan klopt nog steeds de inhoud van de brief niet. Op bladzijde 6 van het rapport van de politie Haaglanden, bureau

Integriteit en Security (26 juni 2003) wordt ingegaan op art. 262 sr, zij verwerpen dit artikel omdat er sprake zou moeten zijn van 'feiten in strijd met de waarheid'. Het rapport stelt dat de feiten van deze zaak juist wel volledig op waarheid berusten.

Naast mijn reactie die ik al had geschreven op de brief van B. wil ik hier stapsgewijs ingaan op het rapport van bureau Integriteit en Security, om nogmaals duidelijk te maken dat de feiten niet op waarheid berusten.

En als laatste wil ik nog een paar opmerkingen maken over de verklaring van B., welke is opgenomen in het rapport van Commissaris H., getekend 12 aug. 2003.

(...) (In de brief; N.o.) wordt beschreven hoe B. advies inwint over zijn brief gericht aan mijn werkgever. Er wordt vermeld dat op 14 mei 2003 dit contact is geweest en dat op deze datum eveneens de brief naar mijn werkgever is gestuurd. Opvallend is dat deze brief een reis terug in de tijd heeft gemaakt, aangezien de brief van B. dateert van 09 april 2003 en bij mijn werkgever is binnengekomen op 10 april 2003 en waarop ik al op 15 april een reactie heb geschreven. Na die tijd is er geen brief meer gestuurd (althans naar mijn weten) naar mijn werkgever, afkomstig van B. Het lijkt me een zeer slechte zaak dat zulke grove leugens komen te staan in een rapport waarop deze klachtbehandeling volledig wordt gebaseerd. Alleen al om die reden is dit rapport onbetrouwbaar geworden.

(...) (Verder; N.o.) wordt een feiten en omstandigheden rijtje opgesomd. Bij punt 3 wordt gesteld dat ik de grenzen van het toelaatbare opzoek. Dit is geen feit, dit is slechts de mening van degene die de bewuste brief heeft opgesteld. En daarmee is dit heel suggestief. Ik vind niet dat ik de grenzen opzoek. Ik sta slechts voor mijn recht om te kunnen demonstreren en bekritiseer de wijze waarop de politie Haaglanden hiermee omgaat. Blijkbaar kan de politie Haaglanden niet zo goed omgaan met deze kritische en mondige houding van individuen. Punt 4 stelt dat ik de bewuste grenzen ook met grote regelmaat overschrijd. Ik vraag me af waar men zich op baseert met dit punt. Baseert men zich op het Bedrijfsprocessensysteem (Genesys) of op de Justitiële documentatie. Want met name uit het laatste blijkt dat ik vooral veel ben vrijgesproken, of dat zaken zelfs nooit voor de rechter zijn gekomen, dus dat ik helemaal niet vaak de 'grenzen' overschrijd. Sterker nog, het is vaak de politie die de grenzen overschrijdt door mij met grote regelmaat ten onrechte aan te houden, waardoor er weer ten onrechte een aantekening komt in het BPS, waarvan ik nooit de kans krijg mijn onschuld te bewijzen.

Punt 5 is eigenlijk een zelfde punt als punt 4. Ik vraag me af waarom men hier twee punten van heeft gemaakt. Dit lijkt erg op stemmingmakerij. Er zijn inderdaad wel eens veroordelingen geweest. Maar deze staan niet in verhouding met de hoeveelheid PVs (processen-verbaal) die ten onrechte tegen mij zijn opgemaakt. Overigens wordt er bij dit punt verwezen naar een bijlage die niet bij mij in het bezit is, en wat ik voor de volledigheid wel graag zou willen.

Punt 6 is een uitermate vreemd punt. Hier ben ik al vrij uitgebreid op ingegaan in mijn brief van 15 april 2003. Het is erg raar dat dit een belangrijk punt is voor de politie. De politie klaagt over het feit dat burgers klagen over politieoptreden (?)... Ik heb altijd begrepen dat dit een belangrijk recht was wat nu zeer sterk wordt ondermijnd door de politie zelf. Dit lijkt me een zeer ernstige zaak. Bovendien ben ik met regelmaat in het gelijk gesteld met klachten, waardoor de noodzaak van het klagen is gebleken. Het is ongelofelijk dubieus dat zoiets in een brief aan iemands werkgever wordt medegedeeld. Ik voel me er diep door beledigd. Het doet mij zeer ernstig twijfelen of ik ooit nog eens klachten durf in te dienen bij het korps Haaglanden. Want naast dit krijg ik inmiddels ook steeds vaker te maken met persoonlijke rancunes van agenten jegens mij, ivm ingediende klachten. Bij punt 7 wordt gesteld dat ik op 19 maart 2003 ben aangehouden voor art. 184, 180 en 181 Wetboek v Strafrecht. Ik ben alleen aangehouden op art. 184 (niet opvolgen politiebevel) en niet voor iets anders. Dat ik ten onrechte op het artikel ben aangehouden heb ik al op het bureau verklaard, omdat ik nooit de gelegenheid heb gehad aan een eventuele vordering te voldoen. De zaak is inmiddels geseponneerd. Dus opnieuw suggestief zoiets aan een werkgever te melden. Deze krijgt volledig verkeerde indrukken over mij, die ook nog eens totaal niet relevant zijn voor hem om te weten. Ook hier ben ik in mijn brief van 15 april op ingegaan (...).

Over punt 8 wil ik eigenlijk alleen maar wijzen naar mijn brief van 15 april 2003, omdat ik over dit punt daar zeer uitgebreid ben ingegaan. Waaruit ook blijkt dat B. leugens verspreidt en naast de leugens bepaalde zaken uitermate suggestief neerzet. Vooral het feit dat ik op basis van een noodverordening werd gecontroleerd, waarvan later bleek dat dit niet mocht en hun actie op de eerste plaats al onwettig was, is in deze een zeer belangrijk punt!

De verklaring van B. voor commissaris H.:

(...)

Als laatste stelt B. dat hij beter de brief kan opstellen, omdat dit objectiever zou zijn. Hoe kan dit nou objectief zijn van iemand die commandant is van grootschalig politieoptreden en in die hoedanigheid veel met demonstraties en acties te maken heeft. Zo iemand is bij uitstek bevooroordeeld inzake demonstraties in Den Haag. Dus ook hier manipuleert B. de boel.

Alles bij elkaar lijkt me dat de feiten niet berusten op waarheid, maar juist in strijd zijn met de waarheid!

Ik word beschadigd doordat informatie o.a uit het BPS worden doorgegeven aan mijn werkgever. Informatie in dit BPS is uitsluitend gebaseerd op interpretaties van individuele agenten. Dit is dus zeker niet per definitie de waarheid (en vaak zelfs totaal geen waarheid). Ik krijg namelijk niet de kans op BPS mutaties te reageren of mijn onschuld te

bewijzen. Ik ben ernstig benadeeld geraakt door de brief van B. Ik ben 5 weken geschorst geweest en ik heb een onterechte berisping moeten aanvechten (waarbij ik uiteindelijk overigens in het gelijk ben gesteld) Ik heb mij door een periode van dagelijkse onzekerheid moeten vechten. Nu nog ondervind ik de gevolgen van de opstelling van o.a. B. met zijn brief.

Ik vind de opstelling van de politie Haaglanden schrikbarend, zoals zij omgaan met demonstranten, recht op demonstreren en hoe zij bij eventuele klachten de boel blijven manipuleren. En hoe ze elkaar een hand boven het hoofd blijven houden. Ze maken het met hun houding voor mij onmogelijk om nog op normale wijze voor mijn mening uit te komen. Dat ze zelf zover gaan om mijn werkgever in te schakelen in pogingen mij de mond te snoeren vind ik werkelijk onthutsend. En dit klopt niet."

Achtergrond

1. Artikel 30, eerste lid, van de Wet politieregisters (Wpr)

"Een ieder die krachtens deze wet de beschikking krijgt over gegevens met betrekking tot een derde, is verplicht tot geheimhouding daarvan, behoudens voor zover een bij of krachtens deze wet gegeven voorschrift mededelingen toelaat, dan wel de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens zijn verstrekt tot het ter kennis brengen daarvan noodzaakt."

2. Artikel 2 van de Politiewet 1993

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

3. Beslissing van de Registratiekamer (thans: College Bescherming Persoonsgegevens) d.d. 12 maart 1999 (12 maart 1999, 98.V.0953.01)

"Incidenteel kan de politie aan niet in de Wpolr. of Bpolr. (Besluit politieregisters; N.o.) genoemde ontvangers politiegegevens verstrekken op grond van artikel 30 Wpolr. Dit artikel is bedoeld voor verstrekkingen in bijzondere gevallen, maar niet als basis voor systematische informatie-uitwisseling en informatiestromen. (...) Voldaan dient (...) te zijn aan de voorwaarde dat de verstrekking primair noodzakelijk is ter uitvoering van de politietaak als bedoeld in artikel 2 van de Politiewet 1993: de justitiële en de openbare ordetaken van de politie, alsmede de hulpverleningstaak. De verstrekking zal moeten voldoen aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit."

4. In rapport 85/264 naar aanleiding van een klacht over de gemeentepolitie van Voorburg, heeft de Nationale ombudsman onder meer het volgende overwogen

"OVERWEGINGEN EN OORDEEL

Op woensdag 6 april 1983 vond een vechtpartij plaats waarbij klager, werkzaam bij de Raad van State, betrokken was. Gezien de verklaringen van de verdachten meende de politie dat voor verstoring van de openbare orde in de gebouwen van de Raad van State te vrezen viel. Zij bracht daarom het hoofd van de beveiligingsdienst van de Raad van State op de hoogte van het gebeurde. Op grond van de verklaringen van de verdachten en de eerdere ervaringen van de politie met één van beide verdachten acht ik het juist dat de politie het hoofd van de beveiligingsdienst heeft ingelicht, zodat deze maatregelen zou kunnen nemen om een verstoring van de openbare orde in de gebouwen van de Raad van State te voorkomen."

5. In rapport 2002/367 naar aanleiding van een klacht over het regionale politiekorps Haaglanden, heeft de Nationale ombudsman onder meer het volgende overwogen:

"II. Met betrekking tot de privacy

4. (...)

Voorts stelt de korpsbeheerder dat politieambtenaar V. de persoonsgegevens heeft verstrekt in het kader van de handhaving van de openbare orde. Er was al enige tijd onenigheid tussen verzoeker en een aantal marktkoopliden waarbij bemiddeling niet tot het gewenste resultaat had geleid. Voorts heeft de politie aangevoerd dat er sprake was van een gespannen situatie op de markt en dat er een oplossing moest worden gevonden. Daar men niet het strafrechtelijke circuit in wilde, heeft de politie besloten verder niets te ondernemen.

5. De korpsbeheerder kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de persoonsgegevens op grond van artikel 30 Wpol. aan de marktmeester mochten worden verstrekt. Nog afgezien van het feit dat politieambtenaar V. op 24 juli 1999 op verzoek van de marktmeester naar het kantoor van de marktdienst is gekomen en aldaar de persoonsinformatie heeft gekregen die hij in zijn brief van 24 juli 1999 aan de marktmeester heeft vermeld, kan de verstrekking van deze persoonsinformatie - die al bij de marktmeester bekend was - in ieder geval worden aangemerkt als noodzakelijk voor de uitoefening van de politietaak: de handhaving van de openbare orde."